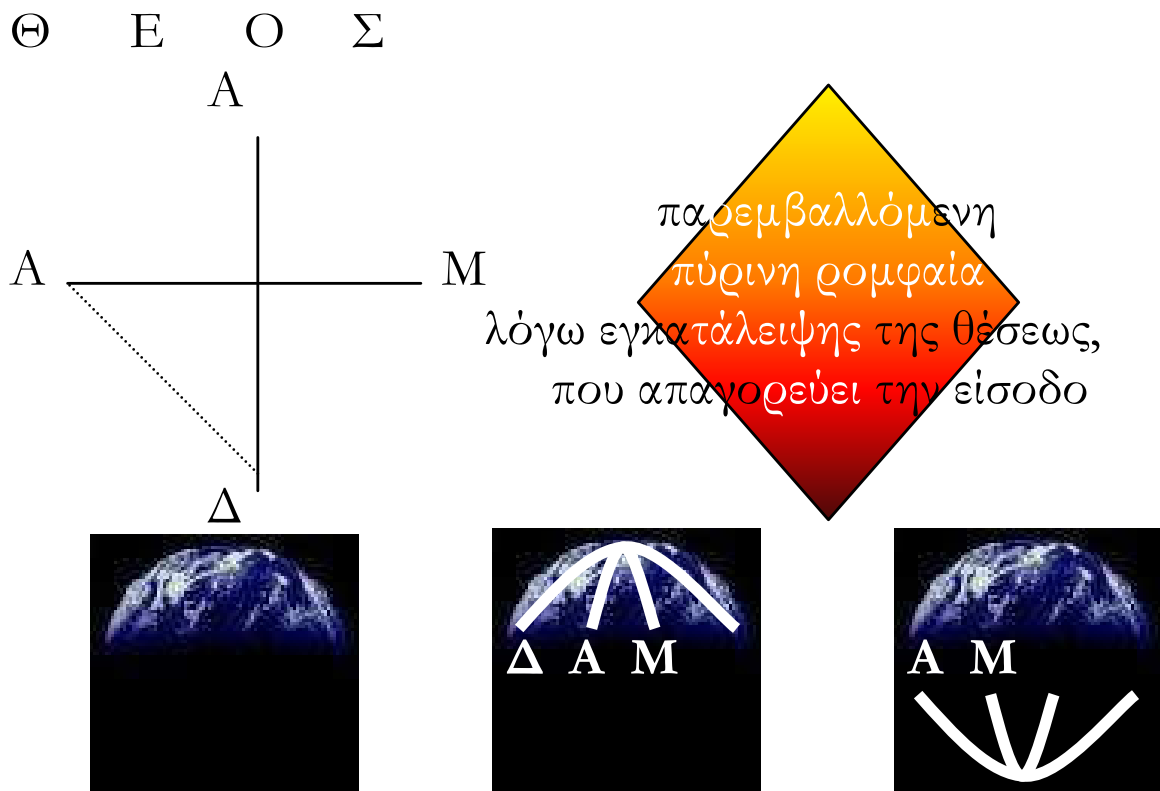

Δημιουργία και Αναδημιουργία

Μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου που κατοίκησε πρώτα απέναντι και μετά κατέναντι στη γη, στο κράτος του σκότους και θανάτου, παρεμβλήθηκε μία πύρινη ρομφαία, η οποία κάλυψε το κενό που δημιουργήθηκε από την εγκατάλειψη της θέσης που κατείχε ο πρώτος ΑΔΑΜ.

Σχ.8α προ και χωρίς Χριστό

Τα πάντα έγιναν δια λόγου, πλην του ανθρώπου, που ο Θεός τον έπλασε, με τα ίδια Του τα χέρια. Την πλάση του Αδάμ, ακολούθησε η πτώση. Αναπλάθεται ο νέος Αδάμ Χριστός, για να αναστήσει τον άνθρωπο.

Οι γενεές που προηγήθηκαν της ενανθρωπήσεως του Χριστού, ήταν από Αβραάμ έως Δαβίδ δεκατέσσερις και από Δαβίδ έως μετοικεσίας Βαβυλώνος, γενεές δεκατέσσερις και

από μετοικεσίας Βαβυλώνης έως Ιωσήφ του μνήστορος, γενέες δεκατέσσερις (Ματθ.α' 17). Αν παρατηρήσουμε το χέρι μας, βλέπουμε πως έχουμε δεκατέσσερις φάλαγγες.

Το πυρ της θεότητας, το Φως εκ Φωτός, καλύπτει το κενό και ως νέος Αδάμ, γίνεται ο ίδιος πύρινη ρομφαία. Εξουσιοδοτεί τους πνευματικούς οδηγούς, (Ιωαν.κ'23) με την ανάγνωση της συγχωρετικής ευχής στο Μυστήριο της Εξομολογήσεως, να ανοίγουν την πύλη του ελέους και με την άφεση των αμαρτιών από Τον Κύριο, να αίρεται η ενέργεια που χωρίζει τον άνθρωπο από τον Θεό, η αμαρτία, οπότε να μπορεί να προσέρχεται στην Θεία Κοινωνία, τον όντως Παράδεισο.

Θ Ε Ο Σ

νέος

ΑΔΑΜ (ΧΡΙΣΤΟΣ)

Α

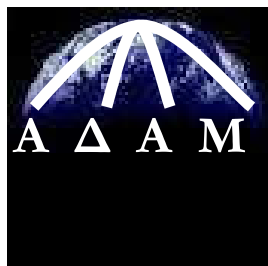
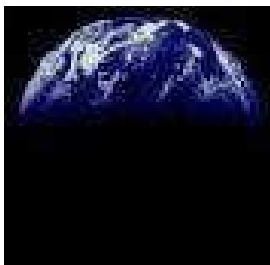
παρεμβαλλόμενη

Μ

πύρινη ρομφαία, συγχωρετικής ευχής από ορθόδοξο πνευματικό, που επανεισάγει τον άνθρωπο στον Παράδεισο

Δ

Σχ.8β μετά και με Χριστό

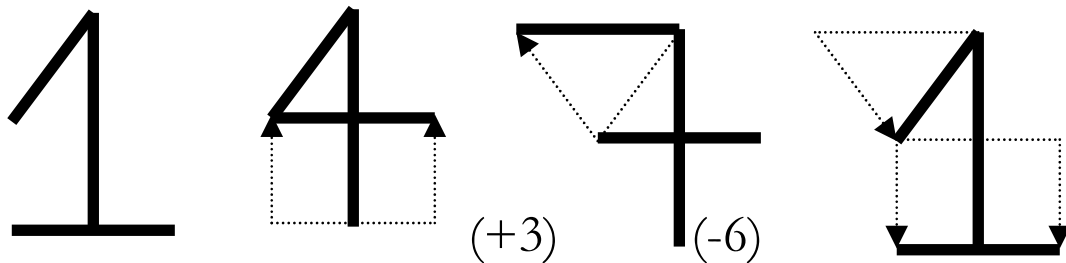
Τα Μυστήρια της Εξομολογήσεως και Θείας Ευχαριστίας, μοιάζουν με τις φλέβες και τις αρτηρίες ενός σώματος, όπου εμείς τα μέλη - κύτταρα του Σώματος του Χριστού, κοινωνούμε Ζωή αναστάσιμη. Η δε προσευχή, κατέχει στον οργανισμό, τη θέση του νεύρου που μεταφέρει αμφίδρομα (Νους- μέλος) τα μηνύματα για τη διατήρηση της ζωής.

Η ζωή που είναι αποκομμένη από την προσευχή, γίνεται ανούσια θυσία της ζωής στον θάνατο. Έτσι, σαν προ Χριστού προτύπωση, ξεκίνησε ο Θησέας, για να λύσει το σχετικό πρόβλημα. Ξεφεύγει από τον λαβύρινθο ακολουθώντας το μίτο της ιέρειας Αριάδνης. Όμως, βρισκόμενος σε λήθη, ξεχνά τα μαύρα πανιά και τον πατέρα του Αιγέα, που τον περιμένει με αγωνία, ψηλά στο ιερό του Απόλλωνα.

Σήμερα, μέσα στον λαβύρινθο επιλογών, πρέπει πάλι να ακολουθήσουμε σοφές συμβουλές για να ξεφύγουμε. Η λύση όμως που δεν συνοδεύεται από αποφυγή της λήθης, ή αν οι προτεινόμενες λύσεις ξεχνούν τον Πατέρα μας, που μας θεωρεί από ψηλά, παραμένουν ελλειπείς σε σχέση με την ολοκληρωτική Αλήθεια. (και στην πρώτη περίπτωση έχουμε αλήθεια, αλλά είναι μέρος). Γι αυτό, ακολουθώντας τον μίτο του πνευματικού ιερέα, το κομποσχοίνι, Ο Κύριος συμπληρώνει την τότε καλή λίαν σοφή (αλλά με λήθη), στην σοφότερη με Α-λήθεια δλδ το πλήρωμα και Τέλειο. Πιστεύω πως σήμερα, με την πληθώρα των ψυχαναλυτών, επιστημονικών συμβούλων ή αστρολόγων, έχει το μήνυμα μεγαλύτερη αξία, καθώς ο Θησέας ήταν 1 από τους 7 νέους, δείχνοντας όσο ήταν δυνατόν αυτό να αποτυπωθεί, τον δρόμο από το 7 στο 1. Ήλθε ο Κύριος να δείξει αυτόν τον τέλειο δρόμο, συμπληρώνοντας το κενό του φυσικού νόμου και σε φιλοσοφι-

κό (φιλλελληνικό) και σε φιλοδύναμο (φιλοϊουδαϊκό) επίπεδο, τρόπο – στάση ζωής.

Αναφέρει: "...ταπεινοί γίνετε, ότι ταπεινός ειμί, άγιοι γίνετε, ότι άγιος ειμί..." (Α'Πέτρ.α'16).

Σχ.9

Ήμασταν στη Μονάδα (1) και με την βρώση του καρπού τελματωθήκαμε ή εξοστρακιστήκαμε στον τετραδιάστατο χωροχρόνο (4). Με την πρόσθεση σοφίας και συλλογή πνεύματος, απελευθερώθηκε η κεφαλή (4+3=7). Έρχεται ο Κύριος και ταπεινώνει την υψηλόφρονη κεφαλή, ανοίγει δρόμο αγιασμού (αφαίρεση των παθών, 6, του θανάτου) για την επάνοδό μας στην Μονάδα. (7 προς 1).

Δεν μας προτείνει να μαθαίνουμε γνώσεις και σοφίες, ή να αποκτούμε δυνάμεις. Για αυτόν τον λόγο, όταν ο Απόστολος Παύλος ήλθε στην Ελλάδα, είπε πως "...οι Έλληνες ζητούν σοφία και οι Ιουδαίοι σημάδι. Εγώ ήλθα να σας διδάξω την μωρία του Σταυρού..."(Α'Κορ.α'22).

Επειδή η γνώσις φυσιοί (Α'Κορ.η'1), αν δεν ακολουθήσουμε συνειδητά την αγάπη που οικοδομεί, δηλαδή τον δρόμο Χριστό που οδηγεί τον άνθρωπο από το 7 στο 1, γίνεται η ίδια γνώση (λόγω έπαρσης και εγωισμού) τροχοπέδη και δυνάστης της προσπάθειας του ανθρώπου να ξεφύγει. Γι αυτό βλέπουμε στην αρχή υπόδουλους του Ισραηλίτες στην χώρα των πυραμίδων, (στην χώρα των γνώσεων και δυνάμε-

ων), την Αίγυπτο. Του χρυσού και του αργυρίου με την έπαρση του πλούτου και όχι του ακτήμονος και ταπεινού Χριστού.

Πριν ξεκινήσουμε όμως με την κεφαλή του σώματος της εξόδου, που είναι ο Μωυσής, λίγα ακόμη φιλοσοφικά στοιχεία που ενώνονται μυστικά με θεολογικά, μοιάζουν απαραίτητα για τη συνέχεια του λόγου.

Μια φορά Ο Κύριος, εμφανίστηκε στον Μέγα Παϊσιο και του ζήτησε να τον ακολουθήσει. Τον πήγε σε μια σπηλιά, όπου ήταν ένας άνθρωπος που έγλυφε και δάγκωνε πέτρες και άλλα τέτοια. Αφού πέρασε λίγος χρόνος σιωπής, ο Μέγας Παϊσιος ζήτησε με ταπεινότητα από τον Κύριο να του εξηγήσει αυτό που συμβαίνει. Ήταν η εποχή που ο άγιος έτρωγε μία φορά στις 21-22 ημέρες. Ο Κύριος του είπε πως ο συγκεκριμένος μοναχός, είχε να φάει τρεις ημέρες και ότι τον έχει αφήσει μόνο του να ασκείται και είναι αξιέπαινη η προσπάθειά του. Μάθε επίσης του είπε, πως εσένα σε στηρίζει η χάρις μου. Μετά από αυτήν την θεωρία, ο άγιος Παϊσιος, αυτός ο Μέγας, επέστρεψε στο κελλάκι του και πρόσθεσε αγώνες επί αγώνων.

Με αυτόν τον γνώμονα, μπορούμε να δούμε το σχέδιο του Θεού στα πριν Χριστό τεκταινόμενα στον Ελλαδικό χώρο.

Ο Οδυσσεάς έχοντας πόθο επιστροφής στη μία και μοναδική πατρίδα που ήταν βασιλιάς και στη μία και μοναδική αγαπημένη του γυναίκα, με βοηθό την σοφία (θεά Αθηνά) φτάνει τελικά στην Ιθάκη. Ξεκίνησε από την Τροία, τον χώρο όπου, όχι μόνο ετελέστηκε ερωτική απιστία και κλοπή, αλλά και ο θάνατος του Αχιλλέα που χτυπήθηκε στην αχιλλείο (τρωτή) πτέρνα, από τον Πάρι. Ευστόχησε η βολή του,

βοηθούμενος από την Αφροδίτη (εωσφόρο). Σίγουρα συνδυάζονται και έχουν ομόρροπη πορεία με την μυστική σημασία της κίνησης του Αγίου Σπυρίδωνα από Κωνσταντινούπολη προς την Κέρκυρα (Επτάνησα) και από την απιστία και το νησί του έρωτα, στην βάση της πίστης, υπό τους πόδες του Παντοκράτορα (και συμβολικά, αλλά και όρος Κερκύρας).

Είναι ένα λεπτό σημείο, που θέλει απάντηση. Μερικοί αρχαιοελληνιστές, ίσως κινούμενοι από αδιάκριτη φιλοπατρία ή υπερβάλλοντα αντισημιτισμό, παραλληλίζουν τον θεό Ποσειδώνα με τον Άγιο Νικόλαο και προβαίνουν και σε άλλους παραλληλισμούς, μιλώντας για καιέκτυπη αντιγραφή πνευματικής ιδιοκτησίας. Συγκρινόμενα τα δεδομένα, ας δώσουν στον καθένα την απάντηση που πρέπει και όχι αυτήν που επιθυμεί.

Μια φορά, ένας Κωνσταντινοπολίτης, για εμπορικούς λόγους, βρέθηκε να ταξιδεύει με καράβι, που ξεκίνησε από την Σμύρνη. Με την θαλασσοταραχή όμως, βγαίνοντας στο κατάρωμα του καραβιού, παραπάτησε και έπεσε στο νερό. Οι ναύτες παρότι το αντιλήφθηκαν δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα με τέτοια θαλασσοταραχή, παρά μόνο, προσευχόντουσαν. Το ίδιο και ο άνθρωπος αυτός, που με πολύ πίστη, φώναζε με την ψυχή του συνέχεια, Άγιε Νικόλαε σώσε με! Σε μια στιγμή αισθάνθηκε τα πόδια του να πατούν σε σταθερό έδαφος και την φωνή του, να την ακούει. Ανοίγει τα μάτια του και βλέπει, πως ήταν μέσα στο σπίτι του στην Κωνσταντινούπολη. Τα νερά είχαν μουσκέψει το πάτωμα. Ήταν τρεις η ώρα τη νύκτα όταν άρχισε να χτυπάει τις καμπάνες της Εκκλησίας για να δοξάσει με όλους τους πολίτες τον προστάτη και σωτήρα του, άγιο Νικόλαο⁵.

Πιστεύω πως ευκρινώς παρατίθενται δύο καταστάσεις προς πίστη. Από τη μία το συμφέρον της σωτηρίας μας δια πρεσβειών του Αγίου Νικολάου και από την άλλη, η προσπάθεια που έκανε ο Ποσειδώνας να καταποντίσει τον Οδυσσέα. Ευτυχώς δηλαδή, που ήταν και η θεά Αθηνά. Αιτία βέβαια του μίσους ήταν η τύφλωση του κύκλωπα Πολύφημου.

Δεν είναι σύμπτωση ότι με την βοήθεια της θεάς της ελληνικής σοφίας περνά νικηφόρα ο Οδυσσέας και με την βοήθεια της θείας δύναμης, ο Δαβίδ νικά τον Γολιάθ, χτυπώντας τον στο τρίτο μάτι (θέση οφθαλμού του κύκλωπα). Μοιάζει σαν συνέχεια ενός αγώνα με άλλα πρόσωπα σε άλλους χώρους και διαφορετικά δεδομένα. Είναι η συνέχεια και η σινταλοδρομία που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος, περισσότερο των καταστάσεων παρά των προσώπων που συμμετέχουν ως οδοδείκτες του ενός δρόμου.

(ΙΣΡΑ(ΕΛ)ΛΑΔΑ...).

Ο Οδυσσέας σωσμένος από την ταραχή του ύδατος (που προκάλυψε ένας παλιός θεός), με τις δικές του αξιέπαινες δυνάμεις συμβαλλούσης της σοφίας και ο Μωυσής σωσμένος και αυτός από του ύδατος ενεργούσης (για κάποιον λόγο) της θείας δυνάμεως.

Πάλι με τις δικές του δυνάμεις ο Ηρακλής, φτάνει στον δωδέκατο και τελευταίο άθλο του, που ήταν να δεσμεύσει τον κέρβερο, ώστε να ενώσει τον πάνω με τον κάτω κόσμο και να δώσει ζωή στον ΑΔΗ. (1-4-7).

Πριν όμως φτάσει σε αυτόν τον άθλο, έπρεπε να ξεπεράσει όλους τους υπόλοιπους άθλους, που, κατά τάξη του έβαζε ο Ευρυσθένης (και ο οποίος σημαίνει μεγαλοδύναμος).

Δεν είναι σύμπτωση το ότι, ο Ευρυσθένης, που όριζε με σειρά τους άθλους, ήταν δώδεκα. Από πλευράς εσωτερισμού αναλογούν στα δώδεκα ζώδια, προσπαθώντας να νικήσει τα πάθη, τον κόσμο, τον χρόνο και τη φθορά. Ένας χρόνος, διαιρείται σε δώδεκα μήνες και η προσπάθεια του Ηρακλή ήταν το πέραςμα από την διάσπαση σε 12, στη Μονάδα, το νικηφόρο πέραςμα του χρόνου δια αρετών και κοινωνικής προσφοράς, άρα πέραςμα σε χώρο πέραν του θανάτου.

Η προσπάθειά του όμως "εξόδου", δεν στεφανώθηκε με πλήρη νίκη. Άφησε τις σάρκες του στον κόσμο, βγάζοντας τον χιτώνα που του έδωσε η σύζυγος του να φορέσει (λόγω ζήλιας) ποτισμένο με δηλητήριο (αίμα κένταυρου Νέσσου). Αλλά ο πόθος εξόδου από την φθορά, ήταν πιο δυνατός από τον έρωτα του κόσμου, οπότε "έφυγε" με το πνεύμα του.

Στη σκιά του νόμου, ο Ιωσήφ εξέρχεται γυμνός, (αφήνοντας πίσω τα ρούχα του) από τη γυναίκα του Πετεφρή, στον οίκο του Φαράώ, που απεικονίζει και αυτή τον έρωτα του κόσμου, τον κόσμο ...

Παρατηρούμε ανάλογα σύμβολα. Στο δεύτερο επίπεδο, ο άνθρωπος δεν εξέρχεται από το πεδίο του αγώνα αφήνοντας το σώμα (δερμάτινος χιτώνας της ψυχής), δηλαδή πεθαίνοντας, (όπως αυτό συνέβη με τον Ηρακλή) αλλά νικηφόρα. Μπορεί η νίκη να συνοδεύεται από άδικη φυλάκιση του Ιωσήφ που προήλθε από τη συκοφαντία, αλλά επιβραβεύεται από τον Δεσπότη Χριστό, με πνευματική θεωρία και χαρίσματα (ΙΣΧΥΕΙ ότι οι αδικημένοι θα δικαιωθούν. Μήπως για την αγάπη του Χριστού, οι αντικείμενοι δεν τους μισούν; δεν τους προδίδουν; δεν τους τυραννούν; δεν τους κυνηγούν;... μπορούμε εύκολα να διακρίνουμε παραδείγματα καθημερινά αλλά και από την θρησκευτική ιστορία που

καταδεικνύουν αυτές τις "αδελφικές" δόλιες σχέσεις... Κάιν - Άβελ, Ισμαήλ - Ισαάκ, Ησαΰ - Ιακώβ..., ο Ιωσήφ πουλήθηκε από τα αδέρφια του έναντι αργυρίων για τη προτύπωση της προδοσίας Του Κυρίου με τριάνοντα αργύρια...).

Στο επίπεδο της Χάριτος, μετά τα επίπεδα της ανομίας και του νόμου, (όλα αποτυπωμένα μέσα στον χωροχρόνο για την διάκρισή μας), η τέλεια φωταγωγία και υιοθεσία, είναι η Μεταμόρφωση του Κυρίου, όπου όχι μόνο δεν πεθαίνει (όπως ο Ηρακλής), ούτε του κλέπτονται τα χιτώνια (όπως του Ιωσήφ), αλλά το πρόσωπο λάμπει ως ο ήλιος, τα δε ιμάτια εγένετο λευκά ως το φως (Ματθ.ιζ'2). Ο Ηρακλής προβαίνει στην πρόσθεση αρετών με τους 12 άθλους. Ο Ιωσήφ*, προσθέτοντας αρετές, μη δουλεύσας τις ηδονές της Αιγυπτίας... χαρακτηρίζεται Ιωσήφ ο Πάγκαλος και προβάλλεται προς μίμηση την Μ. Δευτέρα. Τα 12 παιδιά του Ιακώβ, έχουν αλληγορική σημασία, όπως και ο Αβραάμ με τα δύο παιδιά, ένα εκ της δούλης Άγαρ και ένα εξ ελευθέρας. (Γαλ.δ'22). Πριν περάσουμε στον Αβραάμ, παρότι αρχαιότερος του Ιακώβ, θεωρώ πως μερικές φορές μας συμφέρει να βλέπουμε καταστάσεις, προσπερνώντας τα πρόσωπα και μερικές φορές, να βλέπουμε πρόσωπα αντί για απρόσωπα...

Κατά την παράδοση, ο άγιος Θεόδωρος Συκεώτης⁹, μας γνωρίζει πως ο Ιακώβ είχε δύο γυναίκες, την Λεία και την Ραχήλ. Παρότι η αγαπημένη του ήταν η Ραχήλ, δεν μπόρεσε να τεκνοποιήσει, έως ότου γεννήθηκαν όλα τα παιδιά με τη Λεία. Η Λεία και η Ραχήλ, είναι αντίστοιχα, η πράξη και

* Ο Ιακώβ ωδύρετο του Ιωσήφ την στέρησιν, και ο γενναίος εκάθητο άρματι, ως βασιλεύς τιμώμενος. της Αιγυπτίας γαρ τότε ταις ηδοναίς μη δουλεύσας, αντεδοξάζετο παρά του βλέποντος τας των ανθρώπων καρδιάς, και νέμοντος στέφος άφθαρτον.

η θεωρία. Είναι γνώμονας, πως η ψυχή του ανθρώπου, ενώ αγαπά την θεωρία, δεν μπορεί να αποκτήσει τις θεωρητικές αρετές, αν δεν αποκτήσει πρώτα τις πρακτικές, ξεκινώντας από την φιλοξενία. Όπως σε κάθε οικοδομή, δεν μπορεί να προηγηθεί κάποιος ανώτερος όροφος, αν δεν έχει κτιστεί ο προηγούμενος, έτσι για τους μελετητές της ορθοδοξίας σε σχέση με τα άλλα χριστιανικά δόγματα, θα βρουν το γιατί στην τύπωση επί του σώματός μας προηγείται η δεξιά πλευρά από την αριστερή, είτε τον τυπώνουμε επάνω μας ή στους άλλους, όταν αναφερόμαστε στο Άγιο Πνεύμα... (Εις το όνομα του Πατρός (επάνω – κεφαλή), και του Υιού, (κάτω – κοιλία) και του Αγίου Πνεύματος (οριζόντια, από δεξιά προς αριστερά)).

Δεν είναι σύμπτωση οι δώδεκα αρετές - παιδιά του Ιακώβ και η ταφή της Ραχήλ στη Βηθλεέμ. Εκεί θάπτεται κάθε ανθρώπινη θεωρία για να γεννηθεί και αναπτυχθεί μέσα στον κόσμο, η θεία θεωρία - Χριστός. Εκεί στην Βηθλεέμ που σημαίνει οίκος του Άρτου, πέθανε η Ραχήλ η αγαπημένη γυναίκα του Ιακώβ, με την γέννηση του δωδέκατου παιδιού, Βενιαμίν.

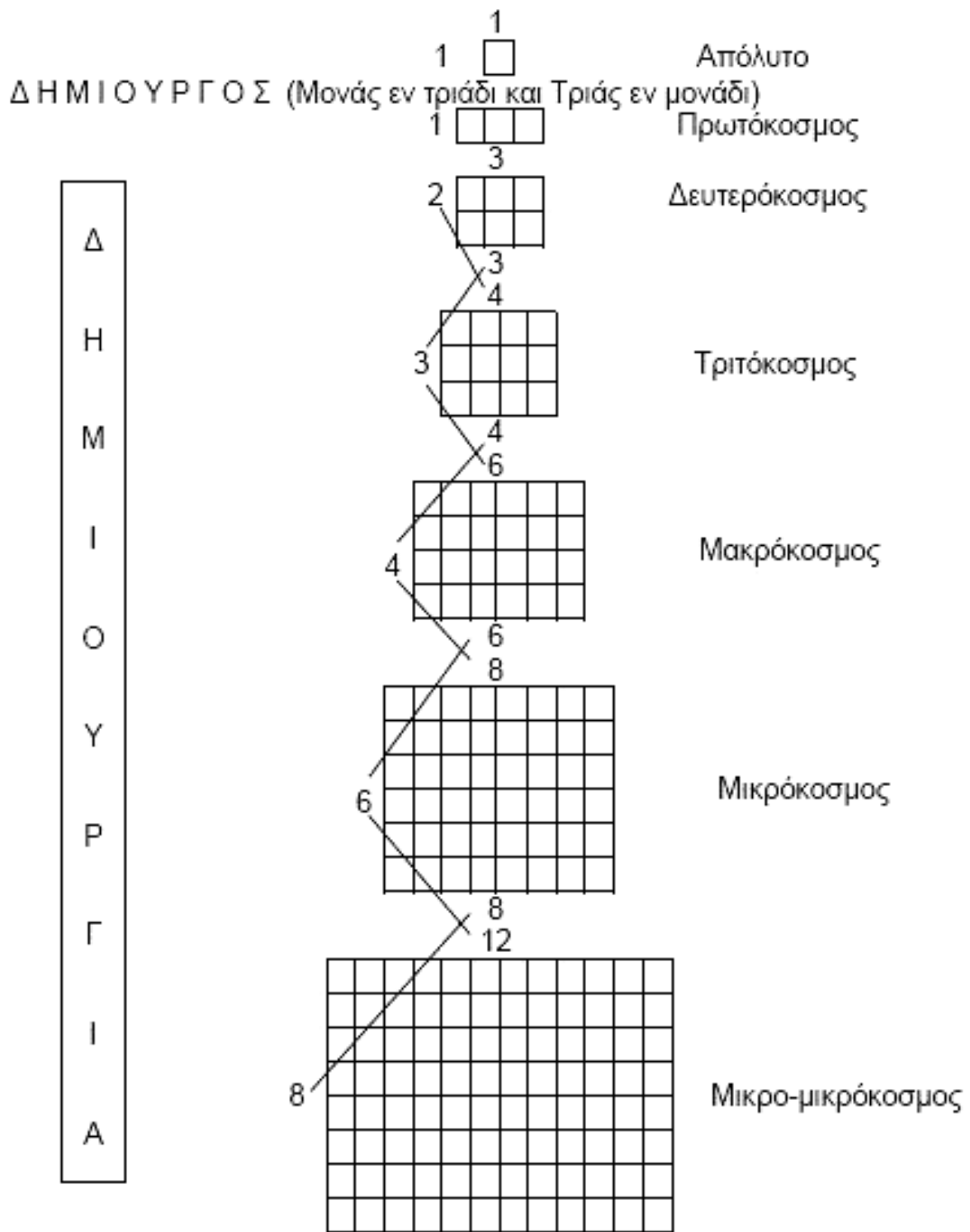
Με προσκέφαλο μια πέτρα, ο Ιακώβ θεωρεί ανοιγμένο τον ουρανό, μια κλίμακα να τον συνδέει και άγγελοι να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν, προτυπώνοντας την ουράνια κλίμακα, την τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, Παναγία. Στην θαυματουργή εικόνα "ΑΕΙΟΝ ΕΣΤΙ" απεικονίζεται ο Ιακώβ να θεωρεί το μεγαλείο της γλυκύτατης Παναγίας. Το απρόσωπο φως της πυραμίδας, όσο προσεγγίζεται με κινήγι αρετών, παίρνει μορφή, πλαισιώνεται με αγγελικά πρόσωπα και αυτά παραχωρούν ευλαβικά τη θέση τους στην Πλατυτέρα των Ουρα-

νών και Μητέρα του Θεού, υμνώντας Την αδιαλείπτως. Εμείς οι άνθρωποι, όσο είμαστε συντονισμένοι με το θείο Φως, τους αγγέλους, Την μακαρίζουμε.

Οι πρακτικές αρετές ξεινούν από την φιλοξενία. Γι αυτό η ορθόδοξη παράσταση της Αγίας Τριάδος είναι η Φιλοξενία του Αβραάμ. Το ιστορικό του Τιμίου Σταυρού, είναι ίσως γνωστό, αλλά με λίγα λόγια, θα αναφερθεί, μετά τα παρακάτω σχήματα, που ενδεικνύουν μέσα στον κόσμο την διαφορά του ευθέως και του σπειροειδούς φωτός, της μίας πύλης που οδηγεί τον άνθρωπο στον Θεό, όπως αυτό πραγματοποιήθηκε αντίθετα, δηλαδή δι Αυτής της αδιόδευτης, διήλθε ο Θεός και έγινε Άνθρωπος. Θα καταδειχθούν και καταγραφούν οι υπόλοιπες πύλες που συνήθως καλούνται, πύλες του ανεξήγητου και που ο άνθρωπος, ή ενθουσιάζεται και μελετά ή φοβάται και αποφεύγει.

Κάθε υποτίμηση ή υπερτίμηση δυσχεραίνει την διάκριση και το μέτρο. Δυσχεραίνει τη γνώση δημιουργήματος και Δημιουργού. Κοσμογνωσία και Θεογνωσία.

Σχ. 10²³ Λογικός πολλαπλασιασμός στη Δημιουργία...

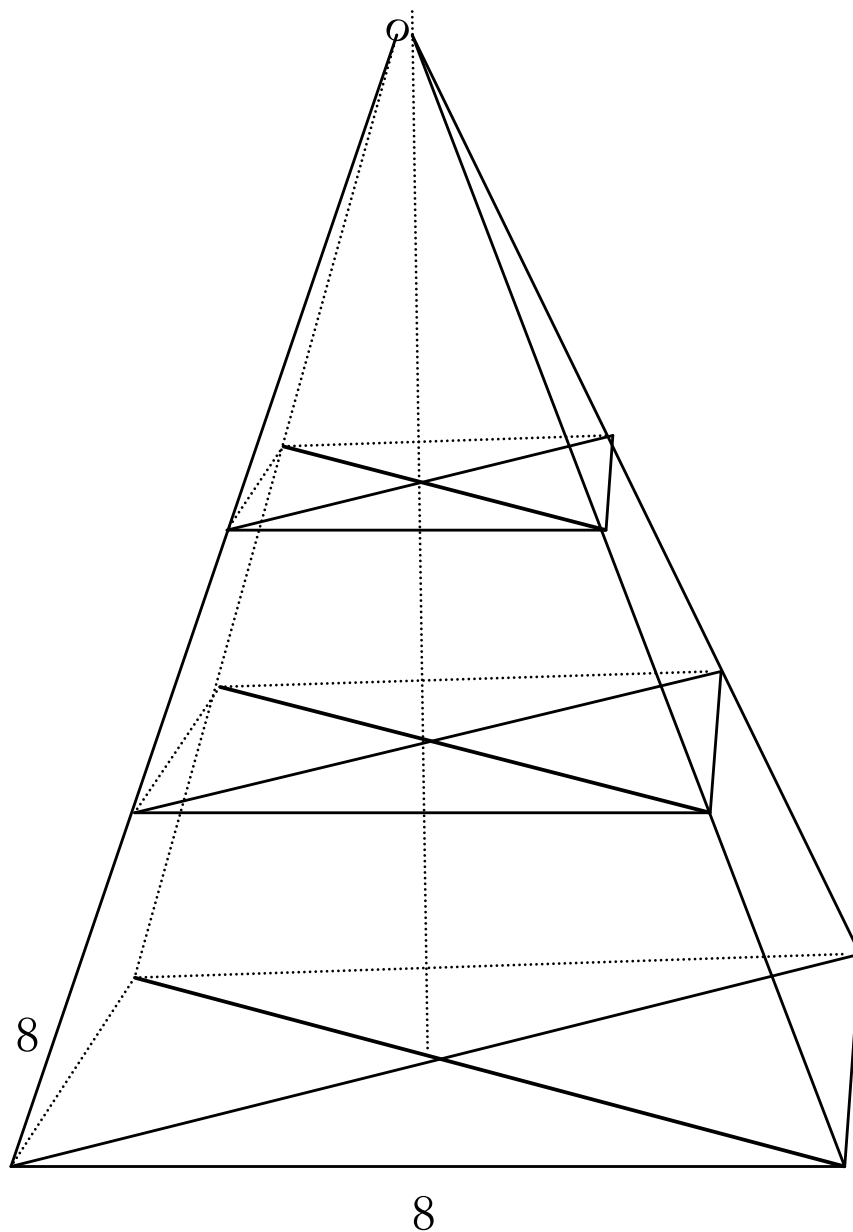
Εν αρχή ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. πάντα δι' Αὐτοῦ ἐγένετο,... (κατὰ Ἰωάννη)

Διακρίνετε ο πολλαπλασιασμός, 2-4, 3-6, 4-8, 6-12, από πάνω προς τα κάτω. Σε επίπεδο “όρασης”, το αόρατο (κάθετο) σε κάθε κάτω επίπεδο, γίνεται ορατό (οριζόντιο) με την άνοδο στο αμέσως επόμενο επάνω επίπεδο. Στην κορυφή, ο οφθαλμός, ο τα πάντα ορών, αλλά υπό ουδένα ορώμενος...

Οικονομεί ο καλός Θεός, ανοίγει τα μάτια του Ιακώβ, για να δει την κλίμακα που ανέβαιναν και κατέβαιναν άγγελοι. Ο Ιακώβ, ως τρίτο πρόσωπο στην σειρά Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, με Αβραάμ την προτύπωση του Πατέρα, του Ισαάκ, ως προτύπωση του υπάκουου προς θυσίαν υιού, και του Ιακώβ ως τρίτο πρόσωπο, προτύπωση του Αγίου Πνεύματος, με τα χαρίσματα πρακτικά και θεωρητικά (12 παιδιά) φωτιζόμενος από φως ευθές, θεωρεί όχι μόνο την δημιουργία, αλλά και την αναδημιουργία, που επιτυγχάνεται δια της μεσαζούσης Υπεραγίας Θεοτόκου, της πύλης του ουρανού. Αξιοχρέως την τιμούμε: χαίρε κλίμαξ επουράνιε, δι ης κατέβη ο Θεός, χαίρε γέφυρα μετάγουσα, τους εκ γης προς ουρανόν... χαίρε δι ής η χαρά εκλάμψει, χαίρε δι ης η αρά εκλείψει... χαίρε Νύμφη Ανύμφευτε!!!

Υποκλινόμενοι μπροστά σε αυτήν την τέλεια αιτία της του Θεού αναδημιουργίας, ας μελετήσουμε την δημιουργία, αιτούντες: πνεύμα ευθές, εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου... ώστε η οπτική να είναι υπό το πρίσμα της Αληθείας του Θεού και όχι υπό αυτό της αληθοφανείας, του κόσμου, δηλαδή του αποκομμένου καρπού γνώσης, του προσφερομένου από το φως του αντιδίκου μας εωσφόρου.

Πιστεύω εις Ένα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων...

Σχ. 11 Δημιουργία

Στην κορυφή, Ο Τριαδικός Θεός, η Αρχή, το απόλυτο ελεύθερο. Η απομάκρυνση από τον Δημιουργό, σηματοδοτεί και την απομάκρυνση από την ελευθερία. Όσο ο άνθρωπος ντύνεται “δερμάτινους χιτώνες” (φύλλα συκής), τόσο προστίθενται λογικές δεσμεύσεις, κάτι σαν πλέγματα ανε-

λευθερίας. Το κάτω όριο, είναι ο ΑΔΗΣ, ο θάνατος, από του οποίου τα δεσμά, ήλθε Ο Κύριος να μας ελευθερώσει. Η πορεία εξόδου του ανθρώπου από τον παράδεισο, καθώς και ο “τρόπος” επιστροφής σχηματικά, καταγράφτηκε στο σχήμα 9. (1-4-7-1).

Στον ορώμενο κόσμο μας, όπως φαίνεται στα παραπάνω σχήματα, στο πλέγμα $8 \times 8 = 64$, (σχ.11) σε σχέση με τον $6 \times 8 = 48$ μικρόκοσμο μας, (σχ.10), υπάρχουν 16 κενά (2 οκτάδες, όσο είναι η διαφορά 64-48). Αυτά είναι καλυμμένα με “φλούδα” γης, τα οποία όμως λειτουργούν σαν ασανσέρ και θα καταδειχτούν παρακάτω. Είναι φυσικό, εκ των 16 κενών, μόνο το ένα να οδηγεί **άμεσα και ευθέως** στην κορυφή, αυτό που βρίσκεται στον πόδα της κορυφής, συμβολικά η πέτρα επί της οποίας είδε το όραμα ο Ιακώβ, η πέτρα Χριστός, ενώ τα υπόλοιπα, δεν ευστοχούν ευθέως, στο Απόλυτο, αλλά ανοδικά σπειροειδώς. Αν επιθυμούμε λοιπόν ευστοχία, πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας εκεί, να συντονίσουμε όλη μας τη ζωή, σε αυτό το ένα κάτω (Χριστό), που οδηγεί στο ένα επάνω (Τριαδικό Θεό), δια της ευθείας οδού (Αγίου Πνεύματος). Μόνο τότε θα γνωρίσουμε βιωματικά την Αγία Τριάδα, την θύρα και τον δρόμο Ιησού Χριστό, που οδηγεί αληθινά και όχι κατά φαντασία, τον άνθρωπο από την γη στον ουρανό.

Μα να, που ο άνθρωπος δεν αναπαύεται μόνο από την απέριτη και λιτή σώζουσα θεολογία. Πάντα επιζητούσε να δοκιμάσει τον καρπό της γνώσης και της δύναμης. Ο αιώνιος πειρασμός του και αιτία δυσπιστίας, απιστίας, οπότε πτώσης και απομάκρυνσης από τον Πανάγαθο Θεό.

Γιαυτό τον λόγο, καταγράφεται το παρόν, όχι σαν αποκομμένος και κλεμμένος καρπός γνώσης, αλλά συνδεδεμένος με το δέντρο της Ζωής, ως ευσπλαγχνική προέκταση της χάριτός Του, μέσα στον κόσμο μας, ώστε να κατανοήσουμε τα έργα Του και να δοξάσουμε την θεότητά Του.

Η έξοδος από τον παράδεισο συνοδεύτηκε με την ακολούθηση της φυγοκέντρου οφιοειδούς πορείας (ορθής σπονδυλικής στήλης), γνώσης του σώματος, που προτάθηκε από τον (μετέπειτα) έρποντα όφι. Η είσοδος στον παράδεισο θα επιτευχθεί, με την ακολούθηση πάλι της οφιοειδούς πορείας (αυτή τη φορά όμως κεντρομόλου σπονδυλικής στήλης), του προτυπωμένου στην Π. Διαθήκη, κρεμασθέντος ορθίου όφεως στο ραβδί του Μωσή, σαν μόνη λύση του δηλητηρίου του έρποντος όφεως.

Δια της Θείας Κοινωνίας, καρπωνόμαστε τη γνώση του Πνεύματος.

Σταυρικά λοιπόν ορώντες τη γη μας, σαν αυτογνωσία, σαν φυσιγνωσία, σαν κοσμογνωσία, σαν φυσικός έρωτας ιχνηλατώντας την με προοπτική την έξοδό μας από τον κοσμοκράτορα και την είσοδό μας στην προετοιμασμένη Βασιλεία του Θεού, δια του Παντοκράτορα Κυρίου μας Ιησού Χριστού, παραθέτουμε τα παρακάτω:

Οι επιστήμονες αναφέρουν ότι υπάρχουν 12 σημεία στη γη, 6 στο βόρειο ημισφαίριο με γνωστότερο το τρίγωνο των Βερμούδων και 6 στο νότιο, με γνωστότερο το τρίγωνο του διαβόλου στην Ιαπωνία. Αυτά λειτουργούν μερικές φορές, σαν ασανσέρ (οι επιστήμονες δεν το αναφέρουν έτσι, αλλά ως πύλες ανεξήγητου και ψάχνονται). Μπορεί να περάσει έ-

νας άνθρωπος από την συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή και να διέλθει χωρίς κανένα πρόβλημα. Μπορεί πάλι να περάσει, αλλά, ολόκληρο το αεροπλάνο ή πλοίο, αυτόνδρω να εξαφανιστεί. Σε εκείνη τη φάση, προστιθέμενη ή αφαιρούμενη ενέργεια, εφόσον αλλάζει ο κραδασμός πέραν των ορατών συχνοτήτων (υπέρυθρο – υπεριώδες) οι υπόλοιποι χοϊκοί, με τα βιολογικά μας μάτια, αναφέρουν πως εξαφανίστηκε!!!

Οι “επιστήμονες” αλλά και αυτοί της επιστημονικής φαντασίας, τους ψάχνουν δεξιά - αριστερά, πάνω στον επίπεδο (σαν σχισμή) κόσμο μας, με σκοπό, κάποτε να τους δουν. Στην πραγματικότητα όμως, επειδή έχουν “ανέβει” ή “κατέβει” σε συχνότητα, όπως φαίνεται στην πυραμίδα, (σχ.11) ποτέ δεν θα τους δουν με τα χοϊκά τους μάτια, τα ρυθμισμένα να βλέπουν το συγκεκριμένο βιολογικά μικρό εύρος συχνοτήτων.

Μετά από αυτά τα 12 “σημεία” μυστηρίου, υπάρχουν οι δύο μαγνητικοί πόλοι. Πάλι κι άλλοι ψάχνουν εκεί με σκάφανδρα, με όσο το δυνατόν, τέλεια επιστημονικά όργανα....

Πράγματι, είναι περάσματα, είναι πύλες, αλλά που οδηγούν; στο κέντρο της γης, σε άλλους πολιτισμούς; Τα σημεία - περάσματα, $12+2$ έγιναν 14. Τα 12 κυριαρχούνται από αυτά τα 2 και όλα μαζί, δηλαδή και τα 14, από το 15° κέντρο, γνωστό ως κέντρο της Αγκάρθα, το κέντρο της γης. Αυτό είναι στον Καύκασο, όπου ο Προμηθέας Δεσμώτης, “έκλεψε” την φωτιά από τους θεούς (κατά την ελληνική μυθολογία) και την κατέβασε στον κόσμο. Δεν είναι συμπτωματικά ο κλέφτης της φωτιάς, ο εωσφόρος που έφερε το φως στους ανθρώπους, ο ανυπάκουος (λόγω υψηλοφροσύνης όφης) που διατάχθηκε να έρπει επί της γης. Είναι ο διάβολος που εξέ-

πесе του παραδείσου ως αστραπή όπως τον είδαν οι άγγελοι που έλαβαν το χάρισμα του άτρεπτο. (Έλαβαν το άτρεπτο, όταν αναφώνησαν με πίστη προς τον Δημιουργό, το στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου. Συντάχθηκαν και έμειναν ενωμένοι με Αυτόν ως υπάκουοι λειτουργοί, ως ασώματες δυνάμεις). Οι υπόλοιποι δαίμονες, έμειναν όπου ο καθένας ήταν. Υποχθόνιοι (στη γη) τελώνια (στον αέρα) ... Δεν είναι σύμπτωση ότι ο αριθμός 15 είναι ο αριθμός (μυστική έννοια) του γιοντ χε βάου χέ και ότι ο διάβολος είναι η 15^η κάρτα στην τράπουλα ταρώ. Το όμικρον είναι το 15^ο γράμμα της ελληνικής αλφαβήτου. Το Ο σαν η εικόνα, είναι το κάτω όριο του δρόμου από το κατ' εικόνα στο καθ' ωμοίωσιν. Δηλαδή το είδωλο. Δεν είναι σύμπτωση ότι τον 15^ο αιώνα πλάκωσε βαρύ σύννεφο θανάτου την Ανατολή με την άλωση της Πόλης. Τον ίδιο αιώνα στη Δύση, έχουμε τον σκοταδιστικό μεσαίωνα. Δεν είναι σύμπτωση πως τα κινέζικα γράφονται από πάνω προς τα κάτω (αφήνοντας επάνω τους τον Καύκασο), ως ένδειξη της αποδοχής του "κοσμικού" φωτισμού τους. Τα αραβικά και τα εβραϊκά, γράφονται από δεξιά προς τα αριστερά, πάλι δηλώνοντας την νοητή πηγή του "φωτός" τους, που ως έρπων φως επικοινωνίας, ζεσταίνει τις σχέσεις των επί γης ανθρώπων, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση της κοινωνίας και επικοινωνίας του ανθρώπου με τον συνάνθρωπο.

Όλη αυτή η φωτιά, παραχωρήθηκε να ελέγχεται από τον κοσμοκράτορα, όπου η γη, είναι το βασίλειό του. Όσο ο άνθρωπος υποκινείται μόνο από την φωτιά του κόσμου και δεν την (συμ)πλέκει με την φωτιά του Θεού, την κατά Θεόν, αγάπη, είναι αποκομμένος από το Θεό (λόγω αυτοδιάθεσης και πίστης), οπότε και τόσο δούλος του κοσμοκράτορα. Ε-

πειδή όμως ο καθένας έχει ψήγματα ελευθερίας μέσα του, ας δούμε την συνέχεια, από το 15° στο 16° και τελευταίο κέντρο – πέραςμα (πύλη).

Τα ιερογλυφικά στην Αίγυπτο, γράφονται από προς όλες τις κατευθύνσεις δείχνοντας με την φορά του πουλιού (που πάντα προηγείται κάθε προτάσεως) την περιοχή που προήλθε η γνώση, η δύναμη, συμπυκνώνοντας όλον τον κόσμο σαν ταμείο γνώσεων στην πυραμίδα του Χέοπα.

Όλη η γεωδαισία, τριγωνομετρία, τα ιερά της Ελλάδος, συμπυκνώνονται σαν γνώσεις στην πυραμίδα στην Αίγυπτο.

Έτσι, αν ανεβούμε νοερώς, λίγο πιο ψηλά και δούμε τη γη, παρατηρούμε πως το σινικό τείχος, μοιάζει με οφιοειδές σπέρμα. Όλοι οι πολιτισμοί, τα έθνη, κατευθύνονται με την έρπουσα νοητή φωτιά (ροής γραφής των γραμμάτων τους) και πολιορκούν την πυραμίδα ως ωάριο, ώστε αυτή να γίνει οδοδείκτης προς τα άνω. Το ύψος της πυραμίδας, πολλαπλασιαζόμενο επί 1000, δίνει την απόσταση γης – ηλίου και η πυραμίδα λεξαριθμικά, ισούται με το: κλίμ(α)ξ Θεού, προτείνοντας στον φιλόθεο άνθρωπο, να ανέλθει. Λείπει όμως στην ισότητα, το α. Έλειπε (προ Χριστού) από την τέλεια ισότητα, το Α, η όντως αρχή. Ο Λόγος. Και ήλθε για να μας τελειοποιήσει – ολοκληρώσει - σώσει. Ενδεικτικά αυτής της καθόδου, σε θεωρητικό επίπεδο, είναι ο διάδρομος κατάβασης της πυραμίδας, σε 26° 33' ο οποίος (όπως προείπαμε), όταν αυτός προβληθεί στο έδαφος, “δείχνει” τον δρόμο για την Βηθλεέμ.

Ο Πλάτωνας στον μύθο του σπηλαίου, όπου οι άνθρωποι είναι δεσμευμένοι και προσανατολισμένοι στις σκιές που προβάλλονται από τα αντικείμενα, στους τοίχους, θεωρώντας αυτά ως αλήθεια, προτείνει την απελευθέρωσή τους και

την κίνησή τους προς την είσοδο, όπου εισέρχεται το φως.
ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ, ΕΚΕΙ ΣΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΤΗΣ
ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ, ΟΠΟΥ ΕΙΣΗΛΘΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΜΑΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΚ ΦΩΤΟΣ, Ο ΘΕΟΣ Ο ΑΛΗΘΙ-
ΝΟΣ.

Η έξοδος, το νομικό Πάσχα, η σκιά της αναστάσεως στην
Π. Διαθήκη, η ελευθερία από την σιλαβιά ήταν ένα σκιώδες
προτύπωμα, αυτών που έλαβαν σάρκα και οστά, που πραγ-
ματοποιήθηκαν και πραγματοποιούνται τα πρώην θεωρητι-
κά, τα πρώην ενδεικτικά σε δύναμη (έξοδος Ισραηλιτών) και
σοφία (ελληνική παιδεία) στο Αναστημένο Σώμα του Χρι-
στού, στην Ορθόδοξη Εκκλησία, όπως αποτυπώθηκαν στο
σχήμα 6, πριν λίγες σελίδες.

Όλοι γνωρίζουμε πως το φως μεταδίδεται ευθεία. Κι εμείς,
καλούμαστε να Το ακολουθήσουμε: Εγώ ειμί η Οδός, η
Ζωή, η Ανάσταση, το Φως, ... ο πιστεύων εις εμέ, καν απο-
θάνη ζήσεται... όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω
σεαυτόν, αράτω τον σταυρόν και ακολουθείτω μοι και ο α-
κολουθών εμέ, έξει το φως της ζωής και ου μη περιπατήσει
εν τη σκοτία.

Συγκεντρωτικά λοιπόν, το ευθές Φως, “γεννιέται” στην
Βηθλεέμ (τον οίκο του Άρτου). Εκεί δρα. Έκανε τον κόπο
από οικονομία, να φύγει από τα Ιεροσόλυμα, κυνηγούμενος
από τον Ηρώδη και να επιστρέψει από την Αίγυπτο, ίνα
πληρωθεί το ρηθέν από των προφητών: τον υιόν μου, εξ Αι-
γύπτου εκάλεσα. Περπάτησε με δύο σκέλη, (της σοφίας και
της δύναμης), για να ανοίξει την οδό από την Αίγυπτο στην
Ιερουσαλήμ, ως αποτυπώματα της αναστάσιμης πορείας γης

– ουρανού (σχ.6). Στον κόσμο, για την δική μας αντίληψη, άφησε οδοδείκτες, τις δύο κορυφές του όρους Σινά. Την μία όπου έλαβε ο Μωυσής τις πλάκες του Νόμου και την άλλη, όπου θαυμαστά μετετέθη το σιήνωμα της πανσόφου νύμφης Χριστού, Αικατερίνας. Άφησε επί της γης ίχνη - οδοδείκτες της Μεταμορφώσεώς Του, τους παραστάτες και συγκοινωνούντες του θαβωρείου φωτός, προφήτη Ηλία και προφήτη Μωυσή, ως ταυτόσημους και ισότιμους διδασκάλους της πνευματικής γνώσεως του Νόμου Του Λόγου και της πνευματικής γνώσεων των λόγων¹⁰ της φύσης, δλδ της φυσικής θεωρίας των, που ως λόγοι ενωμένοι και εκπορευόμενοι από τον Λόγο, Αυτόν δείχνουν.

Επανερχόμενος Ο Κύριος στα κάτω Ιεροσόλυμα, στους Αγίους Τόπους, εκεί δρα, με θαυμάσια και διδαχές, αφήνοντας την Καινή Διαθήκη, τοπικά στην αρχή και παγκιόσμια δια του αποστολικού κηρύγματος αργότερα.

Βρισκόμαστε θαυμαστά στον χώρο της αυτογνωσίας, κοσμογνωσίας και με παραχώρηση θεογνωσίας, στο 16^ο κέντρο, όπου εκεί όπως προείπαμε ήλθε το ΦΩΣ στον κόσμο.

Εκεί Ο Κύριος κατέβηκε στον Άδη με τον θάνατο του παθητού θεανθρωπίνου Σώματός Του. Εκεί αναστήθηκε, εκεί αναλήφθηκε, ΕΚΕΙ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΚΑΤΕΡΧΕΤΑΙ Ή ΑΝΑΒΛΥΖΕΙ, ΚΑΘΕ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ, ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΤΟ ΑΓΙΟ ΦΩΣ.

Μετά από όλην αυτήν την ευκρινή κατάδειξη, από εμάς εξαρτάται αν θα ευστοχήσουμε στην Ουσία της Ζωής, του Φωτός. Στον πόδα, (Άγιοι Τόποι) όπου το Απόλυτο, η κορυφή (Τριαδικός Θεός) έριξε/ρίχνει - δείχνει το ζωντανό ίχνος Της. Η δύναμις Υψίστου. Από εμάς εξαρτάται αν θα ακολουθήσουμε το φως της υπάκουης εξέλιξης συμπορευόμενοι με Τον Κύριο Ιησού Χριστό και όχι της ανυπάκουης ανέλιξης. Παρατηρούμε στο σχήμα, πως εκείνο το φως, το ανελλισσόμενο, αποφεύγει τον σταυρό. Η σπειροειδής ροή της ενέργειας (και ΜΟΝΟ όσο αυτό αποφεύγει την κορυφή) είναι το φως του χξστ' του Χριστού (χ κατ' όνομα) του ξένου (ξ) του σταυρού (ς'). Από εμάς εξαρτάται αν θα περάσουμε από το κατ' εικόνα Ο (από τα 15 τυφλά και αδιέξοδα κέντρα του κόσμου) στο 16° (το μη συμπτωματικό Π (16° γράμμα της ελληνικής αλφαβήτου)) στην δια της σωτήριας πίστεως στον Ιησού Χριστό, αναφαίρετη πλέον ελευθερία και αιώνια Ζωή.

Ο δρόμος της Ζωής, η Θύρα είναι ανοικτά, είναι το διπλανό μας ορθόδοξο εκκλησάκι που μας παρέχει τα ζωηφόρα Μυστήρια. Μετά από όλην αυτήν την φωταγωγή, κατανοούμε πως το ελληνορθόδοξο Φως, το άγνωστο σε πολλούς, κατέχει την θέση που ο καλός Θεός του έταξε. Να ανορθώνει σαν πρώτο σκέλος (από το 4 στο 7) και να ανασταίνει σαν δεύτερο (από το 7 στο 1) τον άνθρωπο, δι ευχών της Υπεραγίας Θεοτόκου, της ολιάδος των θελόντων σωθῆναι, και πάντων των αγίων. Αμήν γένοιτο!!!

Και ας μην γελιόμαστε ότι επειδή μάθαμε δυο ακριβή και αληθή πράγματα περί της δημιουργίας, τελειώσαμε τον δρόμο μας; δυστυχώς, ούτε καν ξεκινήσαμε! Το μόνο καλό

είναι ότι δεν έχουμε πλέον προβληματισμό, ποιον όφι, ποιο Φως να ακολουθήσουμε. Είμαστε σίγουροι. Δεν ψάχνουμε σαν τον Νασρεντίν χότζα έξω στην αυλή τα κλειδιά μας, ενώ τα έχουμε χάσει μέσα στο σπίτι, με την δικαιολογία, ότι εκεί έξω, έχει περισσότερο φως.... Σαν σπερματοζώαρια, ευστοχούμε μέσα στην ζωντανή και ζωογόνα μήτρα, ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Με την συνειδητή είσοδό μας, κόβεται το “οφιοειδές” μαστίγιο που πλέον δεν χρειάζεται. Μένουμε εκεί, μέσα Της, μέσα στην Μητέρα μας Ορθόδοξη Εκκλησία και κυοφορούμαστε ως έμβρυα. Περνάμε από το χαίρε νύμφη, στο χαίρε Νύμφη Ανύμφευτε και το θείο έρωτα που συγχρόνως, όσο γεννά Χριστό στην ζωή μας, τόσο αναγεννιόμαστε εν Χριστώ. Πολλαπλασιαζόμαστε, αναδημιουργούμαστε, όσο μας εμπνέει το Πνεύμα το Άγιο, ευχόμενοι στον καλό Θεό, να μην μας απορρίψει, να μην μας αφαιρέσει την ζωή και την Ουσία που ασώτως διαχειριζόμαστε και ασκόπως σπαταλούμε, και που τόσο Τον λυπούμε.

Νομίζω γιαυτό, δεν μας μένει τίποτ’ άλλο, παρά να εκφράζουμε από τα βάθη της καρδιάς μας το Κύριε! ...Πνεύμα ευθές, εγκαινίσον εν τοις εγκάτοις μου! ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ και ασώτω, και σώσον με ως φιλόανθρωπος Δεσπότης, δι ευχών πάντων των δια της μετανοίας και ευστόχου ζωής, ευαρεστησάντων Σε αγίων, εξαιρέτως δε, της ασπόρως τεκνύσης Σε Υπεραγίας Θεοτόκου, της μόνης αιτίας και ανεξηγήτου θαυμασιωτέρας στον κόσμο Πύλης, που σταλάζει από τον ηλιοστάλακτο θρόνο Της, ρανίδες αναδημιουργίας στον παλαιό μας κόσμο. Αμήν!!!

Όπως υποσχεθήκαμε πριν την μεγάλη σχετικά παρένθεση με τα σχήματα της δημιουργίας και των 16 πυλών, λίγα λόγια για το ιστορικό του Τιμίου Ξύλου: